

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. január 1.
(péntek)**

Horváth Géza

VIGASZTALÁST VEGYETEK ÉS ADJATOK!

Énekek: 285,1.3.5.7; 235

Alapige: Ez 14,22-23; 2Kor 1,3-4

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy előtted hódolhat a mi szívünk ez esztendőnek első napján és első istentiszteleti alkalmán, örökkévaló Istenünk, mennyei Édesatyánk. Köszönjük, hogy már az énekekben is imádkoztunk hozzád, könyörögtünk, fohászoltunk, és kértünk téged, akinek esztendők nincsenek létedben, de jelen vannak múltak, jövődök egy tekintetében. Kérünk téged, hogy ez az esztendő is, amelybe átléptünk a te kegyelmedből, valóban a kegyelemnek éve lehessen, amelyben megtapasztaljuk a te segítségedet, áldásodat, amelyben nemcsak mi, a te néped, hanem ez az egész világ is bizonyosságot kap arról, hogy hosszútűrő és kegyelmes Isten vagy, aki nem bűneink szerint cselekszel velünk, hanem irgalmas atyai szíved szeretete szerint.

Köszönjük neked, hogy így indulhatunk el ennek az évnek az első napján, melyről előre tudjuk, hogy sok fájdalmat is fog hozni, mert lesz benne sok nehézség és már van sok bizonytalanság. Köszönjük neked, Urunk, hogy mi mégis beléd vetett töretlen bizalommal és hittel lehetünk, békességünk és nyugalom lehet a mi szívünkben, mert rád akarjuk bízni magunkat. Tudjuk, hogy ezekből száll békesség reánk, hiszen csak annak az embernek az élete van nyugtalan-ságban, aki saját magában, az erejében, a tehetségében, pénzében vagy valami másban bíz. Mivel mi benned bízunk, rád hagyatkozunk, ezért kérünk téged, hogy vezess bennünket ennek az évnek minden napján, hadd legyünk veled mindig élő kapcsolatban!

Nyisd meg számunkra az igei figyelmeztetések, bátorítások, vigasztalások drága csatornáját! Kérünk téged, hogy ebben az évben se hagyd szomjúhozni a mi lelkünket! Láss el bennünket drága igéddel naponta, és add, hogy lábunk

előtt mécses lehessen, ösvényünk világossága! Engedd, hogy a te igéd mindig vidámságot és szívbeli örömet szerezzen nekünk akkor is, amikor talán a körülményeink miatt oly kevés okunk lenne erre!

Kérünk most is téged megszólaló igédért, Urunk, Szentlelked által munkáld bennünk azt, amit felőle elterveztél! Engedd, hogy szívünkbe rejtsük a te beszédedet, hogy ne vétkezzünk ellened! Ezért kérünk, hogy könyörülj meg rajtunk, és hallgass meg minket e mostani nagy szükségünkben, Jézus Krisztusért, a mi Urunkért!

Ámen.

Igehirdetés

Két helyről olvasom Istennek szent igéjét. Az egyik az Ezékiel próféta könyve 14. fejezetének 22. és 23. verseiben van megírva, a másik pedig a Korinthusbeliekhez írt 2. levél 1. fejezetének 3. és 4. versében. A megnevezett helyen így szól hozzánk Isten igéje Ezékiel könyvéből: *„és vigasztalást vegyetek a veszedelemből, melyet Jeruzsálemre hoztam, mindarra nézve, a mit hoztam reá. És megvigasztalnak titeket, ha látjátok útjokat és cselekedeteiket megismeritek, hogy nem hiába cselekedtem mindazt, a mit cselekedtem vele, ezt mondja az Úr Isten.”*

A 2. Korinthusi levélben pedig így van megírva az ige: *„Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene; Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, a mellyel Isten vigasztal minket.”*

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet és az igehallgatókat újévi istentiszteletünkön! A mai szolgálat címét e két ige fényében összefoglalóan így mondhatom mindnyájunknak: *„Vigasztalást vegyetek és adjatok!”* Legyen ez a 2021-es esztendőben – amely ránk köszöntött, és amely már a kezdetében is sok szomorúságot hordoz, és sok bizonytalanságot rejt magában – a mi számunkra, testvérek, e két ige alapján egy nagyon fontos tanítás, egy nagyon fontos biztatás és egy nagyon fontos feladat: *Vigasztalást vegyetek és vigasztalást adjatok!*

Hiszen ezt akarta Isten akkor is, és ezt akarja ma is, ahogy Ezékielen keresztül jelentette ki az ő igéjében azt, hogy az ő népét vigasztalni akarja. És Pál apostolon keresztül is ugyanezt mondja el a 2. Korinthusi levélben, és megbizonyítja azt, hogy ő a minden vigasztalásnak Istene. Ezékiel próféta könyvében, tulajdonképpen az Isten ítélete áll előtérben, hiszen a nép a babiloni fogságban van, ahová Ezékiel prófétát is elvitték az első elhurcoltak között, hogy legyen a fogságban levőknek prófétája. Isten azzal a küldetéssel küldi oda és állítja a helyére, hogy vigasztalja Isten népét. Ezékiel tehát órálló egy nehéz történelmi helyzetben. Egyetlen próféta sincs talán a Bibliában, akinek a szolgálatba való bevezetése, vagy így is mondhatnánk, hogy a mandátum átadása, ilyen részletesen lenne leírva, mint éppen neki. Az Istentől küldött próféta, mintegy képviseli az élő Istent és annak akaratát a nép között. Így olvassuk, és ez igaz minden olyan Istentől küldött szolgálattévőre, akiket valóban ő küldött, és aki-

ket valóban ő állított az őrhelyre. Ezek mind azt tudták mondani: „És lőn az Úrnak beszéde hozzám..”, és miután az Úr beszélt velük, elmondták azt, hogy mit mond általuk.

Kedves testvérek, úgy érzem, hogy Isten minden megváltott gyermekének ebben az esztendőben is ilyen prófétai küldetése van, ilyen őrállói feladat adatik neki, hogy hallja az ígét, hogy szóljon hozzá Isten, és utána beszéljen általa. Mint ahogy egy kedves lelki énekben szoktuk énekelni olyan sokszor: „Rajtam keresztül áradj, Uram, ragyogjon fényed szerte!” Abban a nehéz történelmi helyzetben, a babiloni fogság korában, Krisztus előtt 590 környékén, amikor elvitték Ezékielt az első deportáltakkal együtt, – később lerombolják majd a templomot, elpusztítják Jeruzsálemet, – ebben a nagy nyomorúságban, feszültségben, bizonytalanságban, talán azt is lehetne mondani, kilátástalanságban, Ezékiel mindig azt mondta: „És lőn az Úrnak beszéde hozzám.” Mint Isten gyermeke, vállalta ezt a sokszor nem is könnyű feladatot és terhet.

Abban az időben is felütötték a fejüket hamis igehirdetők, akik nem küldettek üzenettel, ők a saját magukét mondták. Olyat, ami hamis reményeket keltett az emberekben. Így mondta valaki, és nagyon helyeslem ezt a mondatot: „A hamis igehirdetésben nincs elhatároló állásfoglalás.” Az Istennek igaz igehirdetői, igaz őrállói viszont mindig elhatároló állásfoglalást tettek. Olyan evangéliumot hirdettek a hamis próféták, amely mindenkinek jó volt, mindenkinek tetszett, pedig Isten igéje világosan mondja, hogy olyan evangélium nincsen, amely mindenkinek megfelelő. Az hamis igehirdetés, hamis evangélium.

Emlékszem, fiatalabb koromban megjelent egy hittankönyv. Abban az időben, amikor első osztályos általános iskolás voltam, órarendbe volt iktatva a hittan. Lehet azért, mert szégyellték, hogy az egyháztól elvett iskolában tanulunk, és valamit pótolni akartak. Megengedték, hogy tartassanak hittanórák, és valakik meg is írták a hittankönyvet, amelyben a szerző üdvösséget ígért mindenkinek: nem fog elkárhozni senki, meg szeretetet, békességet, nyugalmat. Hát nem jól hangzik? De, igen, csak nem Istentől jött!

Ma is ugyanez a helyzet. Mi is olyan korban vagyunk, egy olyan esztendő kezdetén, amelyről nem is álmodtunk, hogy ilyen még eljöhét. Tudom, hogy velem együtt sokan emlékeznek arra a gögös bejelentésre, amikor a 60-as években bejelentették, hogy a 70-es években már egyetlen járvány sem lesz az országban, mert minden járványnak meg fogják addigra találni az ellenszerét! Hát, nem nagyon sikerült, mert az emberiség még 2020-ban is fejvesztve kereste, és a tudósok is kutatták ennek a koronavírusnak az ellenszerét. Már olyan jóvendölések is voltak, hogy legyünk egész nyugodtak, ezzel nincs vége! Majd jön egy újabb, meg egy újabb, meg egy még újabb! Ötven esztendő vagy több telt el azóta, amióta ezt ígérték! Az emberi gög és nagyravágyás, a mai modern Babel, úgy látszik, hogy romba dőlt. Ilyen helyzetekre nézve az Ezékiel könyvében megírt ige számunkra azt mondja: igen, baj van, de nincs olyan nagy baj, ha az őrállók a helyükön vannak!

Éppen ezért, ennek az igének legyen az első üzenete az, hogy testvér, légy őrálló ebben a mostani helyzetben! Ezékiel könyvének a 33. fejezetében olvas-

suk majd később, hogy Isten meg is mondja neki: „Embernek fia, őrállóul adtalak én téged Izráel házának.” Egy kedves karének jutott eszembe most, amely úgy kezdődik, hogy „Őrálló szólj, ne légy néma, Fújjad jól a trombitát!” Hadd biztasson bennünket ez az ige Ezékielről, aki a nyomorúságban őrálló tudott lenni, és fújta a trombitát, amit Isten adott a kezébe! Amit Isten emelt oda a szájához, és amelynek a hangjai is az Úrtól jöttek. A dallama Isten kezében volt, ő fújta ezt a trombitát. Mit fúj most Ezékiel? Abban az ítéletes helyzetben fújja a vigasztalás ígéit, azért, – így mondja, – mert ő a vigasztalásnak Istene!

Azt mondja az első üzenet folytatása: képviseld ebben az évben a te Uradat! Építsd az ő országát, és ennek az évnek minden napján légy küldetésben! Bocsánat, hogy ilyen egyszerű példát mondok, de talán jól érzékelteti ezt. A piacon ismerünk egy zöldségest, akit úgy emlegetünk, hogy ő mindig kint van, ha esik, ha fúj, ha szilveszter van, ha karácsony, már egy kicsit túlzásba is viszi. Szoktuk mondani a családban, hogy ha nem kellene ott állnia a zöldséges pult mellett a piacon, akkor meghalna! A múltkor tőle hallottam, hogy négy órákor kezd a kipakoláshoz. Aztán, ha a piacon valami baj történik, akkor minden nála fut össze. Mindenki őt keresi meg, mert ő úgymint mindig ott van. Eszembe jutott, testvérek, milyen jó lenne, ha az Isten gyermekei ilyen buzgók lennének az Úr országának munkálásában, mint ez a zöldséges a maga helyén, akire rábízta mindenki az ott lévő kis dolgait, mert ő úgymint mindig ott van!

Adja az Úr, hogy ebben az évben így ismerjenek bennünket: te olyan őrálló vagy, akit az Isten odaállított! Az őrállók nem maguknak keresték az őrhelyet, nem maguk vállalkoztak erre a feladatra, mint önkéntesek. Ahogy a múlt évben sokszor láttuk, ha van egy-egy választás, jön a sok önkéntes, akik maguk akarnak pozíciókat, maguk akarnak elnökségeket, de az őrálló odaállítatja. Nem is akar odaállni. Az igazi őrálló azt mondja: ez nagy felelősség! Ez olyan elszámolási kötelezettséggel jár, hogy én ezt nem akarom vállalni! De az őrállókat Isten megragadta és odatette akár akarták, akár nem. Amikor egyszer ennek az igének az üzenetét megértettem, akkor azt mondtam, hogy ez olyan, mint amikor a sakk nagymester megfogja a figurát és odateszi arra a mezőre, amelyikre ő akarja. Az a „király”, vagy az a „bástya”, vagy az a „gyalog” nem mondhatja azt, hogy: én nem ide akarok lépni! „Te oda lépsz, ahova az a kéz tesz, amely megragadott!”

Isten minden gyermeke, aki vallja, hogy „megragadott a Krisztus”, nemcsak azt mondja, hogy megragad az üdvösségre, az örökéletre, a bűnbocsánat ajándékára, hanem, hogy odahelyez egy helyre, ahova ő akar. Pál apostolt az Isten Lelke így ragadta meg, és azt mondja a Cselekedetek könyvének a 16. fejezetében: oda nem engedett a Lélek bennünket. Lezáratott az út, eltiltatott előlünk. Azért úgy belegondoltam, hogy azok az emberek, akik ott voltak, nem hallották az Istennek életre hívó igéjét, de a másik helyen meg meghallották, mert Isten tudta, hogy hova kell tenni az őrállót. Korinthusba azért teszi le, mert neki sok népe van abban a városban, és otthagyja az apostolt másfél évig. Efézusban még tovább lesz az apostol, mert azoknak elő kell jönni. Máskor meg „elhajóztunk Szamothraké mellett”, – mondja Pál apostol, de nem köthettek ki, mert nem üdülni mentek, hanem betölteni az őrállói feladatunkat.

Tudod-e testvér, hogy hol van a te őrhelyed? Hol kell, hogy őrálló legyél? Mikor a katonaságnál felállt a napi őrség, akkor kiosztották, hogy ki, melyik őrhelyre megy. Egyes torony, kettes torony, stb. mert voltak jobb őrhelyek, meg voltak rosszabbak. A legrosszabbak az úgynevezett talpas őrhelyek voltak. Azért neveztük őket talpas öröknek, mert az egész őrséget talpon kellett végigállniuk. A toronyban legalább volt egy szék, meg talán még egy pici fűtőtest is. Amikor kiosztották az őrséget, akkor mindenki megkapta, hogy hova fog állni, hol lesz az őrhelye. Isten a fogságba menő nép közé teszi Ezékielt, ott van az ő helye.

Vajon tudjuk, hogy békességünk és nyugalomunk függ attól, hogy az őrhelyünkön vagyunk-e? Nem az a kérdés, hogy az őrhely környezete milyen! A szív békessége, nyugalma és öröme az, mikor az ember maga tudja, hogy ő az őrhelyén van. Tajtékozhatnak hullámok, de akkor is békessége van, mert tudja, hogy őt Isten oda tette. Legyen az egy nehéz családi körülmény, egy rossz munkahely, rossz munkahelyi légkör vagy egy kórházi betegágy, de oda tett Isten!

Éppen ezért, kedves testvérek, ebben az évben is legyünk ott, ahova küldő Urunk akar bennünket állítani, mint ahogyan egy másik próféta mondja az Ószövetségben, aki arról tesz bizonyosságot a szolgálatában, hogy „Őrhelyemre állok, megállok a bástyán!” Van-e a szívedben ilyen határozott bizalom Isten felé: ott leszek, ahová Te állítasz! Miért? Azért, mert tudom, hogyha Isten odaállít egy őrhelyre, ott nemcsak én leszek, hanem ott lesz ő is. Emlékeztek, amikor Jézus Krisztus a tanítványait hajóba ülteti, átküldi őket a másik partra, és közben a hajó viharba kerül? Félnék, rettegnek, és Jézus megkérdezi tőlük: mit féltek ti kicsinyhitűek? Hát, azon az úton vagytok, ahova én küldtelek titeket! Ott nem süllyedhet el a hajó! Ott nem pusztulhatsz el, mert az az őrhely az Úrnak is őrhelye lesz! Ahogy egyik szép énekünkben van: „Jézus maga áll őrt!” (294. dicséret) Ha te az őrhelyre állsz, akkor légy nyugodt, hogy az Úr is ott fog őrködni, mert nem alszik, és nem fárad el az Izráelnek őrizője! Ott nem leszel egyedül!

A második üzenete legyen ennek az igének, hogy Ezékiel mint őrálló, mint szószóló, és mint közbenjáró vállalja népe sorsát, miközben prédikál, és azt mondja, hogy „így szólt hozzám az Úr beszéde”. Valóban igaz az Újszövetségben a búza és a konkoly példázata, amikor együtt nőnek, és nem lehet kigyomlálni a konkolyt idő előtt. Most számomra ez különösen fontos lett, mert tulajdonképpen ebben a helyzetben, amiben vagyunk, a hívők ugyanúgy viselik ezt az intést, ezt az Istentől jövő feddést, mint a hitetlenek. Őket is elkaphatja a koronavírus, ahogy sajnos a gyülekezetünkben is volt rá példa, a hívők is belehalhatnak a vírusba. Ez a példázat jött elé, hogy együtt nő a búza és a konkoly. Az időjárás viszontagságai egyformán érintik őket. Más helyen is beszél az ige arról, hogy Isten felhozza napját jókra és gonoszokra. Esőt ad jókra és gonoszokra egyaránt, teljesen mindegy, hogy valaki hívő vagy hitetlen, a földjére, hogy legyen termés, ugyanúgy hull az eső. De mit mond Isten igéje? „Hagyjátok az aratásig; jönnek az aratók, és majd szétválasztják!”

Vagyis, kedves testvérek, abban a történelmi helyzetben, amiben Ezékiel volt, a zsidók közt is voltak hitetlenek. Ebben a mai történelmi helyzetben is van

VIGASZTALÁST VEGYETEK ÉS ADJATOK

Istennek egy maroknyi csapata, aki hisz az Úrban, meg van egy nagy tömeg, amely Isten nélkül rendezte be az életét. Lehet mondani: nem érdemes hinni; hát meghal, beteg lesz a hívő is, mint a hitetlen! Igen testvérek, de ez a példázat arról beszél nekünk, hogy más a végkimenetelük, mint ahogy az együtt nővő vetésnek, a búzának és a konkolynak! Mind a kettő élvezi az esőt, meg a napot, de csak egy ideig, viszont a végkimenetelük nem ugyanaz! Ott van a Lukács evangéliuma 16. fejezetében, a gazdag és Lázár történetében, hogy élnek együtt az életüket, az egyik a kapun kívül, a másik a kapun belül. És egyszer csak - azt mondja a Biblia – meghalt a gazdag, és felemelte szemeit a pokolban. De nem azért, mert gazdag volt, hanem azért, mert istentelen volt! Meghalt Lázár is, és felvitték az angyalok az Ábrahám kebelébe. Csak a végkimenetel nem ugyanaz!

Ezékiel is így osztozott az ő népe sorsában, és ebben az esztendőben nekünk is így kell osztoznunk e világ nyomorúságában, hogy tudjuk, a végkimenetel nem egyforma! Olyan Istenünk van, aki az egyik csoportnak ezt mondja: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot”, a másiknak meg azt mondja: „távozzatok, mert nem ismerlek titeket”; vessétek őket a külső sötétségre! Csak egy ideig mennek együtt, a végkimenetel más.

Debrecenből nagyon sokszor utaztam haza vonattal. Debrecenből úgy mennek a sínek, hogy az egyik Mátészalka, a másik Nyíregyháza felé megy, de egy darabon együtt mennek, aztán az egyik szépen elkanyarodik, teljesen más irányt vesz. Ilyen a hívő és a hitetlen élet. Egy ideig együtt mennek, egy ideig együtt futnak, egy ideig együtt nő a vetés, aztán a végcél nem ugyanaz. Az egyik elmondhatja: „A célnál, mily öröm, Te jössz felém”, és azt, hogy „a túlsó parton Jézusod vár!”

Ezért higgy az Úrban! Ne azért, hogy jobban kibírd ezt az életet! Azt szokták mondani a hívőknek: neked könnyebb, mert te hiszel! Mi nem ezért hiszünk, mert ez csak egy ráadás, hogy mi valóban máshogy vesszük az élet nehezét. Mi tudjuk, hogy aki hisz az Úrban, annak más a végkimenetele. Pál apostol ezért volt boldog, és ezért mondta, hogy „elköltözésem ideje beállott”, mert más az úti cél. Éppen ezért, testvérek, ebben az esztendőben is éljünk úti célunk biztos tudatában, Jézus Krisztus által lefoglalt és elkészített helyünk, mennyei hazánk teljes bizonyosságában!

A harmadik üzenete legyen az igének az, ami így szól, hogy Isten nemcsak a bajt engedte meg, hanem közben vigasztalta is népét, szólta. Ezékiel velük együtt viselte a terhet, de úgy, hogy közben tudott vigasztalni is. Éppen ezért olvastam hozzá az igét, hogy lám, erről beszél Pál apostol is, pedig akkor nem volt babiloni fogság! A korinthusiak egészen más fogságban voltak: a test, a paráznaság, az ital, a bujaság, a perlekedés, a személyválogatás fogságában, de ez is rab-ságban tartotta őket, mert nem tudott szárnyalni a lélek. Nem tudott mennyei magaslatokra törni Isten gyermekeinek a hitélete. Olyanok lettek, mint amikor annak idején – bocsánat a hasonlatért – a nagymamám egy-egy tyúknak levágta a szárnyai végét, illetve a tollak végét, hogy ne tudja a kerítést átrepülni.

Pál apostol abban a korban prófétál, prédikál, hirdeti az igét a népnek, az Isten üzenetét, a minden vigasztalás Istenének az akaratát, hogy ne legyenek

lelki értelemben szárnyukat veszített, mennyei magasságokba repülni nem tudó emberek, mert aki szárnya veszített, mennyei magasságokba nem jutó ember lesz, az mind rabságban marad. Az mind kerítésen belül marad. Ők lesznek azok, akik tejnek italával táplálkoznak mindig, és akik a keményebb eledelt el nem szenvedhetik. Akik nem tudnak előre menni a megszentelődés útján sem, mert ezek a modern fogságnak a következményei, és ebben vigasztalja a minden vigasztalásnak Istene.

Éppen ezért, ebben az esztendőben ne csak az őrhelyen állj, ne csak szenvedj együtt a nyomorúságban levőkkel, hanem tudd őket vigasztalni is! Ez a szó az eredeti, szószerinti fordítás szerint az Ószövetségben így hangzik: „az egyensúlyt veszített embert visszahelyezni, visszabillenteni az egyensúlyba”. Az Újszövetségben pedig, ha szó szerint fordítjuk, akkor így hangzik, hogy „magához hívni”. Vagyis, Isten úgy vigasztal, hogy visszabillent az egyensúlyba, a lelki életünk Jézus Krisztus megváltásán alapuló egyensúlyába. Ezt úgy teszi, hogy közben magához hív és magához ölel bennünket. Isten úgy vigasztal, mint anya a gyermekét – ahogy az igében olvassuk –, mert amikor a gyermek vigasztalásra szorul, akkor odaszalad az édesanyjához, belebújik az ölébe. Miért? Azért, mert ott van biztonságban. Lehet, hogy úgy tesz, mint a legnagyobb unokám, aki egyszer azt mondta hasonló helyzetben: „már nem sírok, csak hüppögök.” Legyünk ilyen megvigasztalt emberek, akik ebben az esztendőben is oda tudunk menekülni a mi kegyelmes Urunkhoz, és lehet, hogy még hüppögünk egy kicsit, lehet, hogy még fáj, de már el tudjuk mondani: „Nincs kétségem, megvigasztaltál, Erősítéd én szívemet.” (223. dicséret)

Mivel tudsz vigasztalni? Azt mondja Pál apostol, hogy azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket. Ezért az új évben hadd kívánjak a testvéreknek most bizonyosságot és vigasztalást! Ebben az igében pont ez jelenik meg: vigasztalás és bizonyosság, Istennek jövőbeni eltervezett akarata, amelyet felragyogtat a próféta: az előre nézésnek a boldogsága. Ezzel vigasztalta Ezékiel a népet, hogy minden nyomorúság ellenére van jövő. Azért, mert a jövő nem a mi kezünkben van, hanem az Úr kezében. Hitvallásunk első kérdése így hangzik: „Mi a te vigasztalásod életedben és halálodban?” Látjátok, olyan vigasztalás kell nekünk, ami nemcsak ebben az életben vigasz, hanem a halálban is!

Azért, mert ha csak olyan vigasztalás kellene az embernek, ami ebben az életben vigasz, akkor nem kellene egyház, templom, lelkész, prédikátor, igehirdető, Biblia, Szentírás, újévi ige, mert azt az ember megtalálná a kocsmában, a hobbijában, a divatban vagy valami másban. Viszont, ha olyan vigasztalást akarsz, ami az életedben és halálodban is azért egyetlenegy, mert nincs más! Isten a bűn és elveszett életed vonatkozásában csak egyetlen vigasztalást készített, és ez az ő egyetlen Fia, Jézus Krisztus! Az az én vigaszom, hogy életemben és halálomban nem a magamé vagyok, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona, aki egyszer azt mondta nekem: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” Legyen ez az év boldog hitvallásunk arra nézve, hogy „igen, itt vagyok, hozzád tartozom”. Ezért „vezess, Uram, végig és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem!”

VIGASZTALÁST VEGYETEK ÉS ADJATOK

Isten így adjon nekünk egy olyan új évet, amelyben ő az Úr: szívünknek Ura és Királya, és amelyben megerősít bennünket órállói feladatunkban, akár a családban, akár a munkahelyen, akár a közösségben ahol lakunk, akár a gyülekezetben, és késszé és hajlandóvá tesz arra, hogy ezentúl őneki éljünk!

Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, hálás szívvel köszönjük neked a te igédet. Köszönjük, hogy te vagy a minden vigasztalásnak az Istene, aki tudsz a mi nyomorúságunkról. Megvalljuk neked, hogy ezekért mi vagyunk felelősek, úgy, ahogy Izráel népe is felelős volt, mert nem tért meg hozzád, mert elfordult tőled, megkeményítette szívét, nyakas nép lett, pártos ház. Köszönjük, hogy olyan sok szeretettel hívtad, figyelmeztetted őket, vagy ha kellett, akkor ostorhoz nyúltál. Köszönjük neked, hogy mi is így adhatunk hálát azért, hogy még nem is olyan nagyot ütöttél rajtunk, Urunk.

Köszönjük neked, hogy adsz órállókat. Tégy bennünket is, mindnyájunkat órállóvá, akik képviselünk téged e jelenvaló gonosz világban! A világ fiai sóvárogva várják ezeket az órállókat, akik valami vigasztalást, bátorítást adnának, utat mutatnának nekik. Bocsáss meg, Urunk, ha mi is inkább beállunk sokszor a kesergők, a sopánkodók sorába, ahelyett, hogy vigasztalnánk!

Köszönjük, hogy olyan kegyelmes voltál hozzánk, és kérünk, hogy ebben az esztendőben is te hozz reményt, szabadulást, megoldást ennek az egész teremtet világnak az életébe! Jöjj velünk, Urunk, mert ha a te orcád nem jön velünk, akkor ne vigyél ki minket innen! Kérünk, hogy áldd meg a betegeinket, gyászoló testvéreinket, egész gyülekezetünket; kicsinyeket, nagyokat; és adj ebben az évben is sok drága lelki alkalmat! Engedd meg nekünk, hogy újból találkozhassunk, és újból örvendezhessünk a gyülekezet közösségében vagy a csoportok meghitt légkörében! Újból ott beszélj velünk, Urunk, amikor egymást is láthatjuk, és egymással is közösségben lehetünk!

Hadd tegyünk mindent a te kezedbe, mert tudjuk, hogy bölcs a te végezésed, ha áld, ha sújt karod! Legyél a mi kegyelmes Édesatyánk továbbra is! Jézus Krisztus nevében kérünk.

Ámen.

235,1-2 ének

1. Hallgass meg minket, nagy Úr Isten, E mostani nagy szükségünkben,
És tekints meg minket mi életünkben, Hogy ne essünk e földön hitetlenségbe,
Ördög kezébe.

2. Mert csak te vagy a világosság, Életünkben te vagy igazság,
Mi setét szívünkben nagy világosság, És szomorú lelkünkben te vagy vigasság,
Örök boldogság.